

ARBEJDSUDBUD 3. oktober 2023

DEBATINDLÆG

Børnefamiliernes arbejdstid er høj. Potentialet for øget arbejdsudbud ligger derfor blandt andre grupper.

Skrevet af

Sofie Holme Andersen
Cheføkonom

Danske børnefamiliers arbejdstid er høj sammenlignet med andre vesteuropæiske lande og potentialet for øget arbejdsudbud herfra må være lille. Politikerne bør kigge mod de unge uden job og uddannelse og arbejdsmiljøet i stedet for.

Kontakt

Cheføkonom

Sofie Holme Andersen

📞 61 27 58 24

✉️ sha@ae.dk

Kommunikationschef

Jesper Kirkbak

📞 50 73 71 34

✉️ jk@ae.dk

Mange vil gerne have øget arbejdsudbuddet både i antal personer og i antal timer. Arbejdsgivernes begrundelse kan være, at de ønsker [billig arbejdskraft](#), og politikernes kan være, at de ønsker flere penge til velfærd eller skattelettelse uden at skulle prioritere imellem områder.

En ny [analyse](#), vi i Arbejdsbevægelsens Erhvervsråd har udarbejdet, viser, at det kan være svært at finde ekstra arbejdstimer hos børnefamilierne. På grund af det familiemønster, vi har i Danmark, er det relevant at se på familiernes arbejdstid. I Danmark arbejder forældre i unge børnefamilier i gennemsnit 54 timer om ugen. Det er et af de højeste niveauer i Vesteuropa. Det er fire timer mere om ugen end svenskerne og otte timer mere end tyskerne. Det skyldes i høj grad, at begge voksne i en parfamilie oftest arbejder, og oftest arbejder fuld tid.

Potentialet hos børnefamilierne ser dermed ud til at være temmelig begrænset, hvis ikke helt udtømt. Derfor bør man flytte fokus fra de brede generelle arbejdsudbudstiltag, der oftest involverer skattelemper, til mere specifikke grupper.

Et godt sted at starte vil være de [43.000 unge uden job og uddannelse](#). De har svære forudsætninger for at komme i job, da der forsvinder ufaglærte job hele tiden – og [særligt i krisetider](#). De har heller ikke formået at få foden indenfor i den nuværende buldrende højkonjunktur, så det kræver målrettede indsatser.

Der er et stort potentiale i at få disse unge med på vognen. Formår vi i allerbedste tilfælde at få dem alle i job på sigt, har vi så godt som løst [finansministerens mål om at øge arbejdsudbuddet med 45.000 personer](#). Potentialet er derfor meget stort.

Det første skridt er at få dem uddannet, så de har lettere ved at få et job. Det starter i folkeskolen, hvor flere skal opnå helt essentielle færdigheder som at læse, skrive og regne. Det kræver også, at vi gør det mere fleksibelt at tage uddannelserne, for eksempel på nedsat tid.

” Derfor bør man flytte fokus fra de brede generelle arbejdsudbudstiltag, der oftest involverer skattelemper, til mere specifikke grupper

Cheføkonom Sofie Holme Andersen

Nu startede jeg med at skrive, at arbejdstidspotentialet blandt børnefamilier er lille – men faktisk er der måske alligevel noget at hente hos dem – og hos alle andre, der er i job. Vi kan nok aldrig helt eliminere sygdom, og små børn er særligt tilbøjelige til at skrabe noget til sig, hvorefter de smitter forældrene, men generelt bedre fysisk og psykisk arbejdsmiljø kan gøre en betydelig forskel i forhold til sygdomsfravær bredt set. Der er rigtig mange arbejdstimer at hente på den konto.

Samtidig vil et bedre arbejdsmiljø i højere grad forebygge nedslidning, hvilket vil betyde, at de kommende generationer af seniorer i højere grad har helbredet til at arbejde fuld tid hele vejen til pensionsalderen – og måske endda længere endnu.

Blot fordi potentialet blandt børnefamilierne er begrænset, er der altså fortsat rige muligheder for at øge arbejdsmængden i samfundet. Det kræver bare nogle andre greb end brede skattelempler, som svarer til at skyde med spredehagl.